

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137151014160/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

dem og lode dem drive om her paa Marken som vilde Heste. Her græssede nu ogsaa de fra Nyborg, og da Andaluserne saae Vore, stillede de sig op i en Linie og overfaldt de danske Heste, det var en Kamp! Tilslidst sloge de hinanden selv indbyrdes, saa de styrtede i deres Blod! endnu som Dreng har jeg seet Pandeskallen af et af disse Bæster. Det er det sidste Eventyr, vi have fra Spaniernes Besøg i Danmark. Nede i Byen, vi nu komme igjennem, ere endnu nogle Erindringer; see kun paa de unge Knæse og Piger. De ere lidt sortere i Huden, end Folk i de andre fynske Byer, det er spansk Blod, som man siger. Her var det, man har Historien om Præstens Pige, der græd og var saa utrøstelig da de Spanske vare borte. Men det var saamæn ikke for Kjærestens Skyld, hun jamrede, ikke for Omstændighederne, for det anseer den fynske Almue ikke for noget! en Pige kan da forlange mere Løn, hun siger os nok saa kjæk: nei, jeg maa have flere Rigsdalere, »for jeg har Barn« men, hvad jeg nu vilde fortælle, hun græd som et elendigt Menneske, Præsten trøstede hende, og hun sagde da, at hun græd alene over, at, skulde det uskyldige Barn ligne sin Fader, saa vilde det tale Spansk, og det kunde jo ikke en Sjæl forstaae. Ja saadanne Historier have vi her i Fyen! sagde han leende til *Otto*.

Med lignende Fortællinger og nogle landoeconomiske Bemærkninger, eftersom Situationerne rundt om indbød dertil, underholdt vor fortræffelige Godseier de unge Herrer. De vare alt et Par Mil fra Nyborg, da han midt i en meget interessant Samtale om det Characteristiske hos en ægte Fynboe, at denne altid mimrer med Munden, naar han kommer forbi en Boghvede-Ager, pludseligt afbrød, og gjorde *Vilhelm* opmærksom paa en Viernervogn, der kom hen ad en af Biveiene. Efter Kudsk og Heste at dømme, maatte det være Familien fra Gaarden.

Det var ogsaa Tilfældet; de kom fra et Besøg. Hvor Veiene krydsede, mødte de hinanden. *Otto* kjendte strax Frøken *Sophie*, ved Siden af hende sad en gammelagtig Dame med et mildt, godmodigt Ansigt; det var Moderen. Her blev Overraskelse og Glæde. *Sophie* rødmede; Broderen kunde det ikke være for, Kammerjunkerens da? Nei, det syntes umueligt! saa maatte det vel være for *Otto*. Moderen gav ham Haanden, ønskede Velkommen, i det hun tillige indbød Kammerjunkerens at tilbringe Middagen hos dem. Der laae saa megen Opmærksomhed og Forbindtlighed i Maaden, hun sagde det paa, at *Otto* følte, her stod Manden, i større Anseelse, var anderledes vurderet,